

Arrest

nr. 118 361 van 4 februari 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 27 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting in de zaak met rolnummer X.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 4 september 2013 in de zaak met rolnummer X.

Gelet op de beschikkingen van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDER en loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit te zijn. Hij diende op 15 juli 2013 een asielaanvraag in. Uit het Eurodac verslag blijkt dat verzoeker op 11 april 2013 het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen via Bulgarije, waar hij op 21 mei 2013 asiel heeft aangevraagd. Verzoeker gaf tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken toe dat hij in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Op 12 augustus 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dat is de thans bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten J. E. M.
geboren te Dummar Albalad , op (in) 21.01.1972
van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije (1) toekomt, met toepassing van Art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening).

Betrokkene heeft op 15/07/2013 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische instanties. Uit de controle van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengereisd via Bulgarije op 11/04/2013 en dat hij er op 21/05/2013 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene ontkent bij zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 16/07/2013 dat hij ooit eerder asiel had gevraagd. Pas na confrontatie met het resultaat van de controle van de vingerafdrukken geeft betrokkene toe dat hij in Bulgarije asiel heeft gevraagd.

Betrokkene verklaart vervolgens dat hij in februari 2013 uit Syrië is vertrokken en via Libanon en Turkije naar Bulgarije is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij er werd opgepakt en 45 werd vastgehouden en vervolgens verplicht werd asiel te vragen om te worden vrijgelaten. Betrokkene verklaart dat hij zich vervolgens moest aanmelden bij een opvangcentrum, daar 1 dag heeft verbleven en dat hij vervolgens 2 maanden in Sofia (Bulgarije) heeft verbleven. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens via voor hem onbekende plaatsen naar België is gekomen.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 22/07/2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Bulgaarse autoriteiten verstuurd. De Bulgaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 25/07/2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Betrokkene antwoordt dat hij in Bulgarije vernomen heeft dat België een democratisch land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Aan betrokkene werd eveneens gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene stelt niet te kunnen terugkeren naar Bulgarije omdat Bulgarije bevriend zou zijn met het Syrische regime en omdat hij er 45 dagen werd vastgehouden.

We merken op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Bulgarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Bulgarije hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Er zijn geen aanwijzingen dat Bulgarije richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7, 8 of 15 is niet aan de orde. Betrokkene vermeldt geen gezondheidsproblemen. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten. (2)".

Verzoeker diende op 25 augustus 2013 een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Bij arrest nr. 108 595 van 26 augustus 2013 verwierp de Raad het ingestelde beroep. Verzoeker werd op 2 september 2013 overgebracht naar Bulgarije.

3. Over het belang

3.1. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat de verzoekende partij op 2 september 2013 overgebracht werd naar Bulgarije. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. Verzoeker heeft echter nog wel belang bij zijn beroep voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Indien deze beslissing vernietigd wordt, valt verzoekers asielaanvraag terug open. De Raad kan niet poneren dat verzoeker hieraan geen belang zou ontleen. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift grieven ontwikkelt met betrekking tot de artikelen 3 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelings-marge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen in geval van een verwijdering van het grondgebied zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel voert verzoeker in het verzoekschrift van 27 augustus 2013 als volgt aan: *"Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3, al. 2 en 15 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend"*.

4.2. Verzoeker betoogt als volgt: *"Uw Raad besliste in haar arrest nr. 66.853 van 19 september 2011 na beoordeling van de gezaghebbende internationale bronnen in de zin van artikel 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat het arrest citeert dat Bulgarije niet voldoet aan de Europeesrechtelijke standaarden voor asielbehandeling en opvang.*

Uit meer recente gezaghebbende internationale bronnen blijkt dat nog steeds niet aan de Europeesrechtelijke standaarden voor asielbehandeling en opvang is voldaan.

Meer bepaald toont de persoonlijke ervaring van verzoekende partij aan dat zij bij aankomst in Bulgarije in het deportatiecentra werd opgesloten waarvan het UNHRC oordeelde dat het niet geschikt en aangepast is voor asielzoekers (UNHCR, Crossing a border irregularly is not a crime for a refugee", 9 June 2011, http://www.unhcr-centraleurope.org/en/news_72011/crossing-a-border-irregularly-is-not-a-crime-for-a-refugee.html), Opsluiting leidt na vrijlating tot dakloosheid tijdens de asielprocedure (UNHCR, "Where is my home? Homelessness and Access to Housing among Asylum-Seekers, Refugees and Persons with International Protection in Bulgaria", June 2013, <http://www.refworld.org/docid/51b57c864.html>).

Tijdens haar detentie werd de asielaanvraag van verzoekende partij niet behandeld. Zij werd niet op de hoogte gesteld van de redenen van haar opsluiting en kreeg geen enkele garantie dat haar asielaanvraag zou behandeld worden naar de Europeesrechtelijke standaarden.

Het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT) bevestigde dat Bulgarije zich niet bezighoudt met maatregelen om tegemoet te komen aan de rechten van asielzoekers in het bijzonder omtrent detentie, de afwezigheid van tolkendiensten en het recht juridische prodeo bijstand, en de repatriëring voor redenen van nationale veiligheid (CPT, "Rapport du Comité contre la torture, Quarante-septième session (31 octobre-25 novembre 2011) Quarante-huitième session (7 mai-1er juin 2012) Assemblée générale, 44 (A/67/44), http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/nvmain_t_opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=50a0fa732. punt 14)).

Het CPT stelt in hetzelfde rapport eveneens vast dat Bulgarije het principe van non-refoulement niet respecteert: "16) Le Comité constate avec préoccupation que l'État partie ne s'acquitte pas pleinement de l'obligation de respecter le principe de non-refoulement qui lui incombe en vertu de l'article 3 de la Convention (art. 3). ».

Ook uw Raad bevestigde in het voorgaande in haar arrest nr. 62.182 van 26 mei 2011. Het arrest nr. 66.853 van 19 september 2011 specificeerde verder dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een asielzoeker niet kan worden verweten dat hij de redenen waarom hij niet wenste overgebracht te worden naar het land dat ingevolge de toepassing van de bevoegdheidsregels die vervat zijn in de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek tijdens zijn gehoor niet

meedeelde, indien de procedure niet specifiek voorziet in de mogelijkheid om hiervan melding te maken en het EHRM oordeelde dat het - tot op heden niet aangepaste - gehoor in de 'Dublin-procedure' in België deze mogelijkheid effectief niet voorziet (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het motief dat verzoekende partij niet specificeerde waarom zij niet naar Bulgarije kon terugkeren is hiermee niet deugdelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht."

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de juridische en de feitelijke motieven worden vermeld op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en zoals terecht werd gesteld op grond van artikel 16.1.c) van de Dublin II-verordening op gemotiveerde wijze gesteld dat niet België maar Bulgarije verantwoordelijk is voor behandeling van verzoekers asielaanvraag, waarbij wordt ingegaan op de elementen die verzoeker tijdens zijn Dublin-interview heeft aangebracht. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing staven niet te kennen en niet in de mogelijkheid te zijn om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

4.2.2. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar verzoeker voor het overige inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 16 juli 2013 als volgt antwoordde op de vraag waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen: *"In Bulgarije hebben we vernomen dat België een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert".* Gevraagd naar *"redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling"* die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden rechtvaardigen (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), verklaarde verzoeker: *"Ik kan niet terugkeren naar Bulgarije omdat Bulgarije een corrupt land is dat bevriend is met Assad. Ik werd aan de grens van Turkije met Bulgarije opgepakt en opgesloten gedurende 1 dag in afwachting van mijn repatriëring naar de gevangenis. In de cel hebben de politieagent de Syrische president geprijsd en mij gedwongen te buigen voor de foto van de president en te kussen. Zowel het regime van Bulgarije als de bevolking staan pal achter het regime van Assad. Ik heb ook vastgezeten voor een periode van 45 dagen."* (Dublingehoor d.d. 16 juli 2013, vragen 38 en 40).

De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem in het Dublin-interview van 16 juli 2013 aangevoerde elementen herhaalt, maar niet ingaat op de uitgebreide motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing.

Door het louter herhalen van deze elementen doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3. Inzake het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en het artikel 3 van het EVRM – die verzoeker geschonden acht – voorzien in een verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

4.3.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling,

houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

4.3.2. De Raad stelde reeds vast (RvV 26 augustus 2013, nr. 108 595) dat de verzoeker het risico op een onmenselijke behandeling pas voor het eerst aanvoert in zijn verzoekschrift van 26 augustus 2013 en thans opnieuw in het verzoekschrift van 11 september 2013. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder geen melding maakte van dergelijk risico bij een eventuele overdracht aan Bulgarije. Zelfs wanneer aan de verzoeker expliciet werd gevraagd naar mogelijke redenen waarom hij zich zou verzetten tegen de overdracht naar Bulgarije met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, maakte hij geen melding van enige vrees voor een behandeling of opvang in strijd met artikel 3 van het EVRM noch van enige vrees dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielaanvraag of inzake de opvang niet zouden respecteren. De Raad wijst erop dat de feiten die verzoeker tijdens het gehoor aanhaalde met name “ *In de cel hebben de politieagent de Syrische president geprijsd en mij gedwongen te buigen voor de foto van de president en te kussen.*”, blijkens verzoekers eigen verklaringen zich hebben afgespeeld alvorens verzoeker een asielaanvraag indiende.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verwees hij blijkens het administratief dossier in zijn Dublin-interview geenszins naar mishandelingen, wat verzoeker verder in het memorie ook erkent waar hij stelt “*Zelfs indien de voorgaande concrete behandelingen niet weerhouden worden als mishandeling in de zin van artikel 3 EVRM dan nog moet met het voormelde arrest (RvV, 26 augustus 2013, nr.108595) vastgesteld worden dat “de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht”.*

De verzoeker bevestigde in zijn gehoor dat hij in Bulgarije werd opgepakt, 45 dagen werd vastgehouden in Stevni Grad en vervolgens verplicht werd asiel aan te vragen om te worden vrijgelaten. Verzoeker verklaarde dat hij zich vervolgens heeft gemeld bij een opvangcentrum in Banya, daar één dag heeft verbleven en dat hij vervolgens 2 maanden in Sofia is verbleven (hotel en appartement gehuurd). Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag geenszins in detentie werd gehouden en dat hij er zelf voor koos om de behandeling van zijn asielaanvraag niet af te wachten en verder te reizen.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt ertoe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Waar verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR rapport “*opsluiting leidt na vrijlating tot dakloosheid tijdens de asielprocedure*”, waaruit blijkt dat het detentiecentrum Lyubimets waar verzoeker bij aankomst in opgesloten zat niet geschikt en aangepast is voor asielzoekers blijkt uit

verzoekers eigen verklaringen dat verzoeker geenszins in voormeld detentiecenter was opgesloten. Met de loutere verwijzing naar een rapport dienaangaande wordt op het eerste gezicht de mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet afdoende met concrete op de specifieke situatie van de verzoeker betrokken elementen onderbouwd. Hij verbleef volgens zijn verklaringen wel kort in de gevangenis Stevni Grad en in opvangcentrum Banya. Ook blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat hij werd vrijgelaten bij het indienen van zijn asielaanvraag. Verzoeker toont niet aan dat de opvang in Bulgarije en de behandeling van zijn asielaanvraag in strijd zijn met artikel 3 EVRM, noch dat er redenen zijn om thans anders te verwachten. Niet in het minst kan nog uit het administratief dossier blijken dat verzoeker zonder verzet is vertrokken naar Bulgarije (zie verslag vertrek verzoeker van 2 september 2013) en ter terechtzitting wordt hierop niet nader ingegaan. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat geen rekening werd gehouden met de *“Europeesrechtelijke standaarden voor asielbehandeling en opvang”*.

De algemene verwijzing door verzoeker naar een aantal verslagen en rechterlijke uitspraken doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake zijn specifieke situatie.

Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 134 606 en 135 192 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 134 606.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK